

Sygn. akt II CSK 658/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku Z. M. i A. M.

przy uczestnictwie O.

Spółki Akcyjnej w [...]

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców Z. M. i A.

M.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawców Z. i A. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 31 marca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik wnioskodawców wskazał, że wykładnia art. 172 k.c. wywołuje rozbieżność w zakresie przyjmowania dobrej wiary i obalania tego domniemania w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu.

Odnosząc się do tak sformułowanych wątpliwości interpretacyjnych podnieść należy, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła

tych wątpliwości (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Przywołane w skardze orzeczenia: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 606/11, nie publ., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12, zapadły na tle odmiennych stanów faktycznych. Należy także podkreślić, że w pierwszym z orzeczeń Sądu Najwyższy wyraźnie wskazał, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające - ze względu na zasady współżycia społecznego - potraktowanie przedsiębiorcy przesyłowego i jego poprzedników prawnych tak jak posiadaczy w dobrej wierze. Szczegółowa analiza orzeczeń oraz zawartego w skardze kasacyjnej wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, nie potwierdziła twierdzenia o „rozbieżności” między powołanymi orzeczeniami.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 7 pkt. 3 w zw. z 12 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).